

[Ole Bjørn Kraft:]

en indsats mod et eventuelt angreb. Og lad mig tilføje, at alt tyder på, at sådan militær opbygning ville lægge langt større byrder på vore skuldre, hvis vi selv skulle gennemføre den, end det, der nu er tale om.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen har ordet for en kort bemærkning.

Jørgen Jørgensen: Jeg tror ikke, tidspunktet er egnet til at tage en diskussion op på et helt nyt grundlag som det, der nu er blevet ført frem. Det er klart, at i det øjeblik vi gik ind i de nordiske forhandlinger, påtog Danmark sig, hvis et af de nordiske lande blev angrebet, at stille til rådighed og medvirke med alt det militær, vi rådede over, men det har forøvrigt også altid været grundlaget for enhver dansk militærordning, og det er ikke noget nyt. Problemet var: Hvilke opgaver fik Danmark i det nordiske samarbejde i en sådan situation? Og det er min bestemte opfattelse, at det var opgaver af en helt anden karakter, end tilfældet vil være, hvis man nu går ind i Atlantpagten.

Jeg ved ikke, hvorfra de to ærede medlemmer har nogen viden om de opgaver, der vil blive Danmarks i en militæralliance til vest. Den forsvarskomité, som i henhold til artikel 9 skal nedsættes, får bestemmende myndighed, og jeg er ikke altfor sikker på, at det i den store helhed, der bliver tale om, vil blive taget i betragtning, hvilke særlige forhold Danmark har, og derfor tror jeg, det er fuldkommen berettiget at sige, at det, vi gik ind til i det nordiske forsvarssamarbejde, var, at vi i fællesskab ville bygge op et neutralt grundlag — nu kalder det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft det for et alliancefrit grundlag, men det er dog det samme —, at vi ville samle de nordiske stater i en union, som stod udenfor stormagtsgrupperne, med selvstændige opgaver, idet vi naturligvis i fællesskab skulle søge at hævde os i den udstrækning, landenes økonomi forsvarsmæssigt tillod. Men der er ikke under de nordiske forhandlinger på noget tidspunkt anført noget om, at vi med hensyn til udgifter til dette militær skulle forpligte os — således som det ærede medlem hr. Harald Petersen anførte i sine første betragtninger, hvad der blev udgangspunktet for denne diskussion — til forsvarsudgifter, der forholdsmæssigt svarede til de andre landes.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Harald Petersen har ordet for en kort bemærkning.

Harald Petersen: Jeg tror ikke, vi skal føre militærdiskussionen tilbage til den gamle type, som vi kendte for 20—30 år siden, da man havde nogle definitioner, der gik ud på, at vi skulle bruge det, vi rådede over. Det kan vi nok sige, vi skulle gøre, men det, der var udgangspunktet for det skandinaviske forsvarsforbund, var, at vi skulle komme til at råde over adskilligt mere forsvar, end vi nogensinde har haft i vor historie. (*Jørgen Jørgensen:* Det stod der ikke noget som helst om!). Jo, vi skulle være forpligtet til, under hensyn til vor økonomiske bæreevne, sammenlignet med Norge og Sverige, at skabe et forsvar på niveau med dem. Det var vor forpligtelse, og den ville ingen dansk regering have haft mod og mandshjerte — og forhåbentlig heller ikke lyst — til at bryde. Så siger det ærede medlem, at opgaverne kendte vi ikke. Jo, opgaverne var sandelig med alle de hjælpemidler, som vi overhovedet rådede over, alle vore ressourcer, i fællesskab at forsvare den skandinaviske jord, og hvis det ene land blev genstand for besættelse, at fortsætte Skandinaviens frihedskamp måske på et andet lands jord. Så langt gik forpligtelsen — lad os endelig ikke glemme det! At Danmark under de forhandlinger, vi har ført, skulle have fået noget som helst tilsagn om, at vi med hensyn til de byrder, vi skulle påtage os, skulle stå i en særklasse, skulle have en slags fattigmands stilling, har jeg i hvert fald ikke hørt før nu her i aften.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har ordet for en kort bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Jeg tror, det er nødvendigt at sige til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, at han har taget grundigt fejl og har deltaget i de skandinaviske forhandlinger i København og Oslo under helt fejle forudsætninger, hvis han har gjort det i den mening, at hensigten med et skandinavisk forsvarsforbund var at gennemføre den radikale militærordning her i landet, således som det ærede medlem nu giver udtryk for. Det var i sandhed ikke hensigten dermed. Men jeg tror, at det, der er hensigten med det ærede medlems taler nu, er at kaste et slør over det tilsagn, som det ærede medlem under de skandinaviske forhandlinger gav, og som han nu ikke længere vil føle sig bundet af.

Bertel Dahlgaard: Som en af dem, der har deltaget i de nordiske forhandlinger,